

Tőle kaptam.....lelkem útjain Szepes Máriával (részlet)

- Hidd el nekem, ami rajtam áll, mindent megteszek. egyszerűen közel vagyok a 100 évhez.
- Sok a feladatod!
- Úgy megrohannak és egymást leütnék vasbárdal. Mindegyik megölné a másikat.
- S te ezt a békétlenséget nem bírod ugye?
- Hát nem! Egyáltalában nem! Én tudom, hogy nincs halál. Ezek nem! Azt hiszik pénzből élünk. És pedig meghalnak egy idő múlva. A testüket levetik, mint én a ruhámat. Mindent meg fogok tenni, mert én szeretek segíteni és csak segíteni. Már szétszórom a pénzem, mert mindenkinek adok. Agyon vagyok hajszolva. Várom az embereket, itt ebédelnek. Bár vannak segítők, szegénykéek tanítványaim és segítenek. Segít mindenki. Én is mindenkinek, csak segíteni akarok.
- Mária néni, én úgy gondolom, a szeretetet mindenkinek magában kell megtalálni a saját értékeivel.
- Természetes, a nélkül lépni sem lehet.
- Valahol ezt az ürességet érzi az ember ebben a világban, s ebben kell segíteni.
- Igen. Te is segíteni akarsz, csak még nem csináltál karriert. Engem azért vesznek, mert nevem van és karrierem. De mi hasznom belőle? Még pár nap, és küszködés és én próbálok segíteni, kapkodva. Egymást ölik és gyötrik, és elhiszik azt a semmit, ami a halál után van, ami nem igaz!
- Milyen sok ma a hamis próféta!
- Igen, holott én voltam az első!
- Vissza az eredetekhez?
- Igen. Így van. Mindenesetre légy türelmes hozzám, amit tudok, megteszek. Én tudom, hogy amit csinálsz, arra nagy szükség van. És te folytatod azt, amit én elkezdtem. Az emberek folyton változnak, és sokszor nem mondanak igazat és hazudnak. Mindent maguknak akarnak. Nem adni, csak kapni. Tudod, hogy így van. Én meg csak adni akarok.
- És mindig annak a legnehezebb.
- Így van. Hát szóval én megígértem neked, csak egy kis türelemmel légy. Majd egyszer felhívsz és kérdezel. Kérdésekkel gyere és én felelek.
- Rendben!
- Jól van Édesem, szervusz!

Ez a beszélgetés tavaly novemberében zajlott. Én a készülő könyvemmel kapcsolatban szerettem volna pár kérdést feltenni. Azonban Mária néni épp az ő kiadóival való tárgyalásokon volt túl. Ezért meglehetősen fáradt volt, s csak úgy általánosságban egy-egy mondattal mondta el azt, ami éppen akkor a fejében volt. Ami mindenre, mindenkire érvényes és igaz, ugyanakkor személyes is.

Azóta ő is megállapodott, s az én könyvem is a kiadónál van. Másolatát pedig nemrég küldtem el Mária néninek.

De térjünk csak vissza az elejéhez! Hogy is kezdődött a vele való kapcsolat.

Szinte minden alkalommal, amikor vele beszélgettem, kihangsúlyozta, hogy nincsenek véletlenek. Tulajdonképpen egy ilyen véletlen juttatott el hozzá.

A múlt évben egy kedves orvos ismerősöm hívott fel, aki mellesleg remek természetgyógyász, minden alternatív gyógy mód iránt érdeklődik, s ezeket a módszereket alkalmazza is a betegein. Nálam is részt vett a kineziológiai tanfolyamomon. Időnként összefutottunk, gyorsan eldaráltuk egymásnak kívül mi történt, amióta nem láttuk egymást. Ilyenkor mindig mutatott egy-két fotót, amit ő készített. Tudni kell, hogy ezek nem akármilyen képek voltak! Mindegyikben volt valami különlegesség. Valami, ami a „véletlen” műve volt. Néha egy angyal- szerű sziluett volt látható, néha valami szimbólum az emberek feje felett vagy éppen rajtuk. Miután telefonálni csak paciens ügyben szoktunk, most is vártam mikor tér a témára. De ezúttal elmaradt. Beszélgettünk mindenféléről. Már majdnem elköszöntem, mikor csak úgy megkérdezte: nem akarod felhívni a Szepes Mária nénit? S már mondta is a számot. Felírtam a címével együtt, bár nem tudtam mit is kezdek vele. Ugyan ebben az időben készült a rádió stúdiójában a „Miért fontos az önismeret” című 3 részes cd-m, de még nem kapcsoltam össze a két dolgot. Nem sokkal később aztán határozott késztetést éreztem arra, hogy telefonáljak neki, bár azt sem tudtam mit fogok mondani, hogy szólítom meg. Egyszóval kissé feszélyezve éreztem magam. Ez az állapot nem sokáig tartott, mert a világ legtermészetesebb módján úgy köszöntött, mintha örökkön örökké ismertük volna egymást: „szervusz, Édesem, mit tehetek érted?” Hát ez meglepett! Az egész olyan volt, mintha várta volna, hogy mikor hívom. Már ekkor hangsúlyozta, hogy nem most beszélünk egymással először, hogy szükségszerű volt az, hogy felhívjam, mert semmi nem történik véletlenül. Az sem baj, ha még nem tudom eme történésnek a célját, hamarosan úgyszólván kiderül, és hívjam nyugodtan bármikor. Szép élménnyel telve tettem le a kagylót.

Ám ezután valami történt bennem.

Nem mintha nem lettek volna információim sok mindenről már: pl. a véletlenekről, a sorsszerűségről, a karmáról, az életfeladatokról általában s a sajátomról is, nem volt minden mindig ilyen egyértelmű.

Nagyon sokáig éltem a hagyományos emberek életét szokványos hétköznappal és eseményekkel- bár nem szokványos módon-. Mígnem a második gyerekem születése után néhány nappal átéltem azt a bizonyos halálközeli élményt, amit előző éjjel megálmodtam: Akkori lakóhelyemen, a Balaton part mólójának egyik részén föld-sárga volt a víz, s erősen hullámzott. Hirtelen ebben a mély vízben találtam magam, amint sodródok a hullámokkal, aztán elmerülök hosszú időre. Ekkor éreztem, hogy a testem a víz alatt van, én meg fentről nézek le a vízre. Majd megpillantottam Édesanyámat, - aki ekkor már halott volt a valóságban- amint először csak hív a partra. Néhány másodpercre fel is bukkanok a víz felszínére, majd ismét alámerülök. Ekkor már két kezét nyújtva igyekszik kihúzni a sáros vízből. Éreztem a húzóerőt, láttam, ahogy a testem kilátszik a vízből derékig, s emelkedem felfelé. Ezután felébredtem.

Az álom minden mozzanatára emlékeztem. Mégsem volt időm gondolkodni azon mi, hogyan és miért történt benne. Bár fizikailag kezdtem magam nem jól érezni. Dagadt a lábam és nagyon fáradt voltam, de egy pár napos csecsemő mellett nem teheti meg az ember, hogy pihenjen. Így végigcsináltam a napot. Az esti 11 órás szoptatás után aztán megtörtént a baj.

Pillanatok alatt kórházban találtam magam (sajnos nem ott, ahol szültem) Rövidesen arra lettem figyelmes, hogy dacára annak, hogy éjjel van, mindenki ott sündörög körülöttem. Gondterhelt arccal jönnek-mennek, kérdezzetnek, s közben kapom a vérplazmát. Én is éreztem, hogy valami baj van, de csak úgy történtek a dolgok. Beszéltem én is egy ideig, tudatomnál voltam. Aztán egy idő után kezdett minden egyre fényesebb lenni. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy végtelen béke és nyugalom lett úrrá rajtam s a fájdalom abszolút megszűnt. S ami főleg érdekes, hogy egyáltalán nem volt semmiféle félelmem. Főleg nem a halálfélelem. Nem tudtam pontosan mi történik velem, csak azt éreztem, hogy a testem és én külön vagyunk. Mosolyognom kellett és boldog voltam. S bár meg voltam keresztelve, a hagyományos értelemben nem voltam vallásos. Mégis tudtam, hogy ami történik, az valami felsőbb irányítás alatt áll. Éreztem ezt a csodát és láttam az orvosok tehetetlenségét. Nem tudom pontosan mennyi idő telt el ebben az állapotban. Az idillnek egy orvosi vezényszó vetett véget: „irány a műtő!”

Ekkor visszacsusszantam a testembe. Éreztem ismét minden fájdalmat, de a műtőre mégsem volt szükség. Mint utólag később kiderült, atóniás méhvérvésem volt. Ez, arányát tekintve 100-ból egyszer szokott előfordulni, s általában elhalálozással jár, mert nemigen van módszer a vérzés elállítására. Nem is tudom a műtét, - ami a méh eltávolítását jelentette – mit használhatott volna. Valószínű a megnyugtatót: mindent megtettünk! A visszatérés nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is fájdalmas volt. Akkor döbrentem rá, hogy mi is történt, és főleg mi lehetett volna! Hatalmas félelem lett úrrá rajtam, s ahogy toltak a megőrzőbe, a sok gyereksírás hallatán eszembe jutott, hogy van egy most született csecsemőm, akinek szüksége van rám. Ekkor, az orvosok örömeire sírni kezdtem. Állítólag rég sokkot kellett volna kapnom. Kaptam nyugtatót, altatót, mégsem tudtam aludni. Azon az éjjelen hihetetlenül tiszta volt az agyam. Egyik gondolat követte a másikat. Automatikusan a jelen helyzetet kezdtem elemezni, de más szemmel. Mintha valaki sugallta volna ezeket a gondolatokat, képeket. A történéseket más érzéssel éltem meg. Összefüggéseket láttam meg múlt és jelen között. Pontosán tudtam mi az, ami nem jól működik az életemben, min kell változtatnom. Mit kell leépíteni, minek kell véget vetni. Vonatkozott ez a környezetemben élő személyekre is és a saját érzéseimre is. A másnapot fizikailag lerobbanva, de lelkileg megerősödve kezdtem. Jócskán megijedtem, amikor a tükörbe nézvén tiszta szürke, hamuszínű volt az arcom. Az orvosok szerint azonban akkor már szép voltam így! Majdnem teljesen kivéreztem. Tíz kilóval kevesebb lettem egyetlen éjszaka alatt. Itt láttam igazolva, hogy az emberi test 75%-a folyadék. Új testtel, új vérrel és új lélekkel folytattam az életet, de már nem a régi módon. Hiszen szembe találtam magam a csodával. Ezt nemcsak én mondtam, hanem az orvosok is, pedig ők nem is élték meg azt, amit én. Utána sem beszéltem róla velük, mégis úgy hívtak a kórházban, hogy a két lábon járó csoda.

Így hát pontosan tudtam mit jelentenek Mária néni mondatai: „az élet örök, halál nincsen!”

Azon az éjszakán sok lépést tettem önmagam felé. S ez még csak a kezdet volt.

A Mária néniel történt telefonbeszélgetés után ismét elgondolkodtam azon, amit mondott: „nincsenek véletlenek”

Azt tehát már tudtam, hogy valami oka csak van annak, hogy mi így kapcsolatba kerültünk egymással, csak még mindig nem tudtam mi.

Közben befejeződött a cd-k anyagának felvétele. Megjegyzem ez sem volt mindennapi. Amikor visszahallgattuk, mindenki, aki a stúdióban volt, a szöveg alatt szívdobogást hallott hol rövidebb, hol hosszabb ideig. Erre a jelenségre az is felfigyelt, aki semmiféle misztikumban nem hitt. S amikor a zenét is alátették, mindenki nagy-nagy nyugalommal és türelemmel, egyfajta béke érzésével hallgatta végig az anyagot. Mintha nem is ők rohangáltak volna az imént a folyosókon sietve, kapkodva, intézvén dolgukat. Ekkor már tudtam, hogy rossz nem sülnhet ki ebből. S ez volt az a pillanat, mikor ismét felhívtam Mária néni. Szerettem volna ugyanis, ha ő is meghallgatja a lemezeket és véleményt mond róla. A válasz, levél formájában meg is érkezett:

„Ma meghallgattam a cd-t. Jónak, érdekesnek találom. Magam is tanítottam hasonló, de más módszerrel. Bizonyára lesznek fiatalok, akiket érdekel ez a módszer és lehetőség. De nem elég a pusztán érdeklődés. Hinni, és csinálni is kell, a nélkül semmit sem ér. Nem tudunk mások helyett enni, ha Ő az éhes. Fontos volna a beszélgetés is velük. Aztán vagy elfogadják, vagy nem. Ma már gyarapszik az érdeklődők száma. Lesz, akinél komoly eredményekre lehet számítani.

A munkához sok erőt kívánok!

Szeretettel üdvözl a közel 100 éves Szepes Mária „,

Ez a levél újabb lendületet adott, s mire készen lettek a borítók, többre lettem kíváncsi. Milyen módszereket alkalmazott Mária néni, s mit gondol ő arról, hogy miért fontos az önismeret?

Újabb telefonbeszélgetés következett, ezúttal azonban nagyobb nyilvánosság előtt.

- Hát, eddig nagyon sokat beszéltem, közel 100 évesen, de most kezdek igazán. Az élet örök úgylis, és az igazság láthatatlan. Egy nagyon kicsi naprendszerben élek, de tudom az egész táguló világmindenséget.
- miért fontos az önismeret?
- hát istenem, legtöbb embernek nincs. És a legtöbb embernek, akinek van, úgy van, hogy ő nem is tud róla, de mégis ismeri magát tulajdonképpen, ami nem más, mint menekülés a valódi megismerés elől, ami valódi és örök. Mert, hogy az élet örök, azt ma már nem nevetik ki és nem tagadják. Én voltam az első olyan gyerek, aki gyerekpszichológus volt egy családban. Ott nagyon hamar tudtam, hogy mit kell csinálni. Megjártam mindent, elevenen emlékeztem mindenre, és főleg emlékeztem arra, ami nem látható, és van.
- mit jelent az pontosan, hogy valódi én? Hogy tudjuk megismerni?
- Az emberben megvan ez a valódi megismerés, de nem kell olyannak lennie, hogy csak a földi dolgok érdeklik és csak a látszat, a látható csak a megfogható, mert valójában felel neki minden. Örületes erővel felel neki minden, felel neki a láthatatlan. Feltesz egy kérdést neki és egyszerűen tudja, hogy nagyon sokszor élt és nagyon sokszor

csinálja a dolgokat, ahogyan kell, de nem tudja előre. Ő maga lepődik meg rajta legjobban, hogy miket mond. Súgnak neki.

- Hogy tudjuk észrevenni a jeleket?
- A jeleket mindenki észreveszi, az is, aki kérdezni fog, mert éppen engem kérdez valamiről, amit még egyikünk sem tud, hogy mi lesz. Lehet, hogy ő tudja én nem, de mégis jól fogok felelni, mert ez most így jött, bele van építve a jövőnkbe, ami mindig volt, és mindig lesz.
- Mária néni mikor érezted, hogy ki az igazi önvalód?
- Én azzal születtem, hogy tudtam, hogy voltam, tudtam, hogy vagyok, tudtam, hogy leszek. És tudtam, hogy sohasem keletkeztem és sohasem múlok el, mert örökké voltam, és örökké leszek.
- Mária néni ezt honnan lehet tudni?
- Ezt onnan lehet tudni, hogy az ember születik, és minden sejtjében, mindenben benne van.
- Érzed?
- Érzem teljesen. És ha valakiről látom, hogy ezt még nem értené meg teljesen, még azt sem tudná, miről beszélek, akkor hallgatok. De csak akkor beszélek, ha kérdeznek. Akkor elmondok mindent, amit tudok erről az örökkévalóságról, amelybe beleszülettem. A táguló világegyetemről, oda ahová igyekszem, aminek sosincs vége és neve sem. Én örökké éltem és örökké élek, és örökké élni fogok, és előre nem tudom és kimondom azt, amit kell. És senki sem hív engem véletlenül, mert véletlen nincs, csak örökkévalóság.
- Akkor nincsenek is félelmeid?
- Semmi. semmi. Félek attól, ha fáj a lában vagy valami ilyesmi, mert hát közel vagyok a 100 évhez. De azért mindig tudom, hogy mit kell felelni, mert van, aki súg nekem, aki láthatatlan, de van. Mindörökké van volt és lesz, és azon túl is. A jövőre nézve is van egy csomó könyvem ilyen témában.
- Meg tudjuk nevezni azt a személyt, vagy nem tudom kit, aki súg?
- Nincs neve. Még nem tudunk adni neki, mert ő elbújik. Mert ő nem látható, de mindent tud. És ő súgja a legfontosabb dolgokat, amikért élünk, élünk, és élni fogunk mindörökké. Ez a mi kis naprendszerünk, egy kis rendszer. A világmindenség egyre tágul és tágul és sosem éri el a végét, és végül is azért születünk, hogy betöltsünk valami óriási dolgot, aminek nem tudjuk a nevét, de csináljuk, beszélünk, felelünk. Nem azt feleljük, amit akarunk, hanem azt, amit várnak tőlünk.
- Most Istenről beszélünk?
- Hát nevezd Istennek, én annak nevezem, nagyon szeretem Jézuskrisztust, Istent, de nem tagadom, hogy legalább hét istene van az embernek egy lényre, aki láthatatlan és van. Mindörökké volt van és lesz. Azon túl is, azelőtt is, mindörökké. Én tudom. Van egy intézményem, amit én vezetek, amibe benne van a legcsodálatosabb öröklétről pár mondat, amit ha elolvas valaki százszor, ezerszer, mindig mást hall belőle. Mert neki szól. Minden neki szól. A másik ember nem különbözik tőle, tőlem sem. Azért élek, hogy segítek.
- És hogy tanítottad az Önismeretet? Minden emberrel meg lehet tanítani az önismeretet?

- Engem nem tanított senki. Így születtem. Írónak készen születtem, 9 éves korom óta írok, és 80 voltam, amikor elismertek. Egyik könyvem betiltották és akkor érte el a virágzását és él mind máig. Ez 1940-ben volt. Amikor kihozhattam, a világ minden részére eljutott. Áttörte a falakat és, van.
- Az önismeretet hogy lehet átadni?
- Az önismeretet nagyon sokféleképpen lehet átadni, csak teljesen soha. Mert az ember is változik, szüntelenül változik, mozog, keresi, keresi, és nem találja, de megtalálja az, aki őt mozgatja. Aki láthatatlan.
- Mária néni ezt érzed vagy tanultál ezekről a dolgokról sokat?
- Soha! Én találtam ki először. Mindenki megrökönyödött és azt hitte, meghülyültem. Ma már orvosok és tanárok tanítják. Ma már hivatalos tudomány.
- És hogyan tudják ezt tanítani? Elég nehéz lehet megfogni egy önismereti témát!
- Hát miért? Úgy, ahogy megtanul olvasni, például. Hát az nem csoda. Miért nagyobb csoda megtudni, valójában honnan jöttem, hova tartok? Miért csinálom ezt, miért nem csinálom, miért utasítom el, miért hallgatok, amikor valaki semmit nem tud és nem is érti, amit mondanak.
- Azért kérdezem, mert a mai világban olyan rohanás folyik, hogy mindenki csak a külső dolgokkal foglalkozik, és a belső világ valahogy elmarad. Hogy tudjuk ezt a felszínre hozni?
- Ezek múltó pillanatok. Azért mozog folyton az ember, mert keresi a valót. Én is keresem a valót. Kis cseléd vagyok az óriási hatalmas világmindenségben, ami folyton tágul, tágul a végtelenségig. Tágul, és egyre tágul, s az ember egyre többet tud meg róla, holott nagyon keveset tud ugyanakkor. Az élet az emberrel születik. Én voltam színész, ugye színész családban születtem, és most közel vagyok a 100 évhez. De én meghalni soha nem fogok. Van aki, figyel és tudja a dolgokat. Neve nincs és van és ő írja a világot és ő telíti azzal, ami szükséges, és ami oda vezet, ami örökkévaló. Mert örökkévalóság van. Más nem. Mindenki odaát van már nekem, akihez tartoztam. Egyszer voltam férjnél. Férjem eltűnt, elment, meghalt. Én kértem, hogy vegyék el, mert nagyon fáj neki élni, és vele beszélgetek minden éjjel, mert meglátogat. Most éjjel, és nem nappal. Csodálatos, nagy csoda ez az élet. Én mindent tudok, mert színészcsaládban kellett, hogy tanuljak. Letettem a vizsgát és nem lettem balerina. Én voltam az első gyerekszínész és nem lettem színész. Én író akartam lenni, és ezzel még nem vagyok kész.
- Tehát akkor még van dolgod ezen a világon.
- Nagyon sok dolgom van még ezen a világon. Kifogyhatatlanul sok. Mert a világ kifogyhatatlan. Kezdet és vég nélküli, örök. A te életed is örök édesem. Ne is hidd, hogy nem az! Az ember volt már más bolygókon, megjárta a bolygókat és megy bolygóról bolygóra és mindig tanul valamit. Kimeríthetetlen az, amit tanulunk és tanulunk kell. Én is tanulok és tanulok és tanulok, és boldog vagyok és egyre alázatosabb és kisebb vagyok.
- Mária néni mondod, hogy találkozol a férjeddal. Látod őt?
- Nemcsak látom, beszélek vele, akivel 56 évig, a haláláig együtt éltem. De nem nappal, hanem éjjel, amikor álmodom, amikor összeszűkül megint az agyam és akkor hallom, meg látom a mosolyát. Ez nekem elég.

- És mond ő valamit?
- Nagyon sok mindent mond. De az emberek rendszerint úgy mondanak dolgokat, hogy kéri, ne mondjam tovább. És nem árulok el senkit. Én csak adok, és adok, és segítek. Ez a dolgom. Író vagyok. És író leszek még sokáig.
- Az nagyszerű. És mit gondolsz az érzésekről?
- Hát az érzések olyan rejtélyes dolgok, amit megérezünk. Mi úgy hisszük ébren vagyunk, holott akkor alszunk. Megérezzük mi vár ránk és megérezzük, hogy a másik miért fordul hozzánk, miért nem érdekli amit magunkról mondunk? Mert ő magáról akar hallani. Akkor megmondom neki, amit önmagáról lehet. De azt is, hogy ezt csak ő csinálhatja, mert ő csak egy kiadásban él a világon.
- És érzésekkel lehet kommunikálni?
- Hát hogyne lehetne! Az élet örök. Ezt ma már tudják. Persze, hogy az öröklétben, minden tágul, sose ér a végére, és nem érek el soha a végére, mert az öröklét örök. Soha nem változik. Úgy változik csak, hogy egyre többet tudok meg arról, amit már tudtam egyszer. Az ember volt már más bolygókon, megjárta a bolygókat és megy bolygóról bolygóra és mindig tanul valamit. Kimeríthetetlen az, amit tanulunk és tanulunk kell. Én is tanulok és tanulok és tanulok, és boldog vagyok és egyre alázatosabb és kisebb vagyok.
- Mária néni azt mondod, hogy nagyon fontos az önismeret. Na, most ha az embernek egyre jobban telnek az évei és egyre jobban megismeri önmagát, akkor egyre nyitottabban tud reagálni a külvilág dolgaira, egyre érzékenyebb a különféle rezgésekre és több mindent tud tapasztalni. Gondolom te is Mária néni is azért vagy egyre többet ott, és azért hallasz és érzel.
- Természetes. Amit most beszélünk, azt hiszed véletlen? Mert olyan dolgokat kérdezel, és érdekel, amire én felelni tudok. Kérdezz és felelek! De a kérdéseken és feleleteken túl is tudom azt, hogy sokkal több minden van, amiről ember tudni képes. És az mindig tágul, és egyre tágul, mint ahogy egy nagy lélegzet van az emberben és soha sincs vége. Örökké vagyunk itt és az örök felé igyekszünk. És hogy elérünk-e oda, azt sosem tudjuk meg előre. Csak utólag. Utólag jövünk rá. Mindenütt voltunk és sehol sem.
- És honnan lehet tájékozódni erről a sok mindenről?
- Úgy, hogy ne csináljuk azt, ami múltó és ostoba és egy pillanatig van. Vannak olyan rovarok, hogy kikelnek, és rögtön meghalnak. A tiszavirág pl. Azért születnek és élnek, hogy meghaljanak? Nem igaz! Azért születnek, hogy éljenek, s amit megismernek, az tágul, tágul. S amit belélegez, azt tovább adja és a kilégzésnél, amikor senki sem látja, akkor tudja, hogy miért van ez a hatalmas, óriási isteni való. Mert isteni valóban élünk. Egy hatalmas óriási lény irányítja az egész világot, létünket, életünket. És mi sem tudjuk, hogy mit fogunk mondani, mert parányi szolgák vagyunk ebben a világban, ami láthatatlan és csodálatos és örökké van.
- Mária néni, ha azt mondod, hogy már olyan szinten vagy, hogy tudod, hogy a beszélgetés mögött más is van, és érzelmekkel lehet kommunikálni, akkor a mostani beszélgetésünkről mit érzel?
- Hogy leadjátok, és az emberek roppant ráfigyelnek még azon túl is, amit nem mondasz, és pótolják érzésekkel, kérdésekkel azt, amit nem mernek elmondani, mert

nem mernek szembenézni azzal, ami elmúlhatatlan. Mert ez a lét elmúlhatatlan és örök, és még nincs neve. Nem tudom még a nevét. Majd tudom egyszer. A Vörös oroszlán nevét és mióta tudom. Amit betiltottak. De hát be lehet tiltani a valóságot, az örökkévalót? Soha! Itt vannak most is körülöttem azok, akik hozzám tartoznak és beszélgetek velük. De most nem nappal beszélgetek velük, hanem éjszaka.

- Miért pont éjszaka?
- Azért mert akkor összeszűkülve alszom, és elvesztem a nappali érzékelésemet arról, ami múltó, és az jeleneik meg, ami elmúlhatatlan. És nem véletlen, hogy most pont azzal beszélek, akivel. Veled. Mert neked ezt most kell tudnod, amire a feleletet majd két-három év múlva fogod tudni, de lehet, hogy már holnap. Sohasem tudhatom előre.
- És ha valaki eljut odáig, hogy szeretne önismerettel foglalkozni, akkor hol ehet ezt elkezdni, hogy kezdjük el?
- Így, ahogy most beszélünk.
- Beszélgetéssel, kommunikációval?
- Igen, így. Vagy gondolattal. Mert az életünk az rövid. Éppen hogy csak megszületünk, vagyunk egy kicsit, aztán elmegyünk, de már voltunk. Azt hiszed, először beszélsz velem? Én tudom, hogy nagyon sokszor beszélgettünk, és fogunk beszélgetni mindörökké. De erre még nincs szavunk. De lesz. Lesz. Én már 50-60 évre előre megírtam, amit akartam. És az is nagyon kevés.
- Mária néni, a Vörös Oroszlánnak miért pont ez a címe?
- A Vörös Oroszlánnak azért ez a címe, mert ez egy rejtélyes cím, mert benne egy ember tudja, hogy ha meghal, akkor újra születik. És nem azért születik meg, hogy a földön tegyen valamit, hanem hogy a világmindenség nagyságához hozzájáruljon. Azért.
- Örülök a beszélgetésnek!
- Én is nagyon örülök, mert nagyon régóta, örök idők óta ismerlek és ismerni foglak. Isten áldjon, ha van istened, ha van Buddhád mindegy, hogy minek nevezik. Van egy hatalmas olyan lény, aki intézi az életünket. A tiedet is, az enyémet is. Örülök, hogy találkoztunk, és találkozni fogunk mindörökké. Isten áldjon meg!

Ezek után mindketten úgy gondoltuk, a legjobb lesz, ha minél több emberrel megosztjuk véleményét.

Így, Szepes Mária előszavával kezdődik minden cd, ahol is elmondja, hogy szerinte miért fontos az önismeret.

Ugyanakkor arra is késztetést éreztem, hogy a Mária néni által elmondottak és a cd anyaga és saját utam között párhuzamot vonjak. Ugyan én adtam a tartalmat, a szöveg teljesen természetes módon íródott, hiszen kiscsoportos tanfolyamaim révén jó párszor levezényeltem és megismertem milyen hatással van az emberekre. De hogy hogyan jutottam el idáig? Számomra is érdekes felismerésekhez jutottam.